

OEHOEMAN

Flexi-jobhopper Adelman Luypaert, bijgenaamd Oehoeman, kon als een uil zijn hoofd om zijn as draaien: een neveneffect van een noodzakelijke chirurgische ingreep ter hoogte van zijn nekwervels toen hij elf jaar was. Hij was helemaal niets met die gave van 270 graden, tenzij bij caféweddenscapen en op feesten. Het gebeurde dan soms dat hij in alcoholische overmoed zijn hoofd niet meer in de originele stand teruggeschroefd kreeg, waardoor hij zich een tijdlang achteruit moest voortbewegen, tot hij nuchter werd en zijn wervels weer gehoorzaamden. In dergelijke situaties was het uitkijken voor opkomende braakballen, die hem in zo'n ongemakkelijke positie konden verstikken, vooral na het nuttigen van gevogelte. Ook al had hij dan ogen op zijn rug. Twee keer al was de hulp van medische spoeddiensten nodig geweest om Oehoeman weer zijn gewone zelf te doen zijn. Adelman Luypaert deed er dus goed aan minder of gewoonweg niet meer te drinken en aldus zijn leven te redden. Wat baten echter kaars en bril...

Adelman Luypaert had betreffende zijn hoofd nog een vaste gewoonte. Hij kamde zijn aardkleurige haren elke dag pas rond het middaguur, want hij was er vast van overtuigd dat zijn hardos nog niet wakker was in de ochtenduren. Die diende de nodige slaap gegund te worden, plus rustig ontwaken, zoals de rest van het lichaam. Oehoeman werd hiervoor beloond met een niet-terugwijkende haargrens en een aanvaardbare tijdelijke rui van de pluimen en veren op zijn kop, die zich telkens weer vlot herstelden. Bij hem scheen de maan niet door de bomen. Wanneer hij weer eens Oehoeman werd, scheidde hij zijn haren eerst door een split in het midden, geflankeerd door twee opstaande randen, waardoor hij nog meer op een uil geleek.

Flexi-jobhoppers in de horeca pikken wel eens vaker een feestje mee. Luypaert serveerde drankjes en vast voedsel in zowel restaurant De Kokkin En Haar Man als in sfeercafé De Blijde Intrede. Medio juli vierde de elfkoppige Gilde van de Linksdrinkers (twee vrouwen, negen mannen) naar jaarlijkse gewoonte het begin van de zomervakantie. Eerst schoven ze aan bij een dis op het terras van De Kokkin Enzovoort. Tegen valavond wandelden ze naar hun stamcafé, De Blijde Intrede. Adelman Luypaert maakte de beide evenementen mee. Hij serveerde de bende 's middags en hopte enkele uren later ook met ze mee omdat dan zijn avondshift in het café begon.

Alleen voor eenarmige leden zou de Gilde van de Linksdrinkers een uitzondering maken, maar zo iemand had zich nog niet aangeboden. Wie tijdens hun bijeenkomsten zijn of haar glas wijn, kopje koffie of pint rechts vastgreep, betaalde onverbiddelijk en onmiddellijk het volgende rondje, altijd bestaande uit elf eenheden. Dominant rechtshandigen keken dus wel dubbel uit. Het Hogere Doel van de Gilde betrof de promotie van Belgische Bieren.

De Linksdrinkers deden de kassa duchtig rinkelen, zodat bazin Wivina genadelijk toestond dat haar flexi-ober Adelman op gezette tijden ook zijn persoonlijke dorst naar de zomer leste. Toen de nevelen van de alcohol ondanks de opengeschoven ramen reeds intens door de drenkplaats dreven, en bijgevolg Oehoeman via schouderkloppen en knipogen even als een twaalfde man van het feestende elftal werd beschouwd, was

de wet van de linksdrinkerij plotseling ook op hem van toepassing. Helaas greep hij naar zijn zesde pint met zijn rechterhand.

Algemeen gebrul volgde.

Rondje!

Tournée!

Rondje!

Tournée!

‘Ik geef jullie het beste rondje dat jullie ooit meegemaakt hebben!’ riep Adelman. ‘Generale tournee! Eerst nog mijn haar in de juiste positie kammen!’

‘Nee!’ gilte Wivina. ‘Nee!’

De Gilde van de Linksdrinkers was tot dan toe niet bekend met de bijzondere gave van ober Adelman Luypaert aka Oehoeman. Het naargeestig gekraak van menselijk bot werd overstemd door het aanhoudend gegil van Wivina en een elfkoppig gemengd koor van onthutste kreten. Een horecamuis vluchtte verschrikt door een opengeschoven raam naar buiten, alleen zichtbaar voor Oehoeman.

JORIS DENOO